

Ο Ταξιάρχης του Μανταμάδου Λέσβου Μαρτυρίες - Θαύματα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Φωτό:tribonio.blogspot.com

Γύρω στο 100 με 11ο αιώνα, όταν το Βυζαντινό κράτος μεσουρανούσε, οι Σαρακηνοί πειρατές βρίσκονταν κι αυτοί στις δόξες τους. Λυμαίνονταν τα νησιά του Αιγαίου, λήστευαν, έκαιγαν κι αιχμαλώτιζαν ανθρώπους, πού τους προόριζαν για τα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής.

Ή Λέσβος, πλούσια κι ελκυστική, είχε γίνει διαλεχτή λεία των κουρσάρων. Στην τοποθεσία Λεσβάδος, κοντά στο Μανταμάδο, υπήρχε μια αρχαία πολιτεία, ο Στένακας, και όχι πολύ μακριά της ένα μοναστήρι των Ταξιαρχών, πού ή ίδρυση του χάνεται στα βάθη των αιώνων.

Το ιστορικό του το μαθαίνουμε από τη ζωντανή τοπική παράδοση, πού έφτασε ως τις μέρες μας.

Ήταν οχυρωμένο σαν κάστρο με τείχη και πύργο, κι από νωρίς είχε προκαλέσει το

ενδιαφέρον των πειρατών, πού το 'χαν βάλει πείσμα να το πατήσουν.

Έτσι κάποια άνοιξη, ο αρχιπειρατής Σιρχάν, ένας άγριος και μελαψός γίγαντας, ζωσμένος το μπαλτά και τη σπάθα, κάλεσε το τσούρμο του και τους είπε:

- Αυτή τη φορά, το δίχως άλλο, θα μπούμε στο μοναστήρι. Εγώ θέλω μόνο το χρυσό ποτήρι, πού λειτουργάνε οι καλόγεροι, για να πίνω το κρασί μου. Όλα τ' αλλά δικά σας.

Ο ίδιος δεν θα 'παιρνε μέρος στην επιχείρηση. Δεν καταδεχόταν τέτοιες μικροδουλειές.

Έβαλαν πλώρη για τη Λέσβο. Πλησίασαν το μοναστήρι μεσάνυχτα και κρύφτηκαν στα δέντρα.

Στο μεταξύ οι καλόγεροι, ανέμελοι από την ησυχία του χειμώνα, δεν φύλαγαν το μοναστήρι όπως έπρεπε. Κάποια στιγμή χτύπησε το σήμαντρο, πού καλούσε τους μοναχούς στην ορθρινή ακολουθία. Τα βήματα τους ακούστηκαν ρυθμικά στον ξύλινο εξώστη, καθώς κατέβαιναν στην εκκλησία. Σε λίγο όλα ησύχασαν.

Τότε ο αρχηγός έδωσε το σύνθημα. Ένας πειρατής έριξε το γάντζο, σκαρφάλωσε στα τείχη, πήδηξε στην αυλή και άνοιξε τη μεγάλη καστρόπορτα. Οι κουρσάροι

όρμησαν με αλαλαγμούς στην εκκλησία. Πριν συνέλθουν οι μοναχοί από τον αιφνιδιασμό, περνούσαν από τη ζωή στο θάνατο...

Ένα δόκιμο καλογέρι, ο Γαβριήλ, βρισκόταν στο ιερό. Γρήγορος κι ευκίνητος, σκαρφάλωσε στη στέγη του ναού. Οι πειρατές τον ακολούθησαν. Τότε όμως ακούστηκε μια δυνατή βουή, και ή σκεπή μετατράπηκε θαυματουργικά σε φουρτουνιασμένο πέλαγος. Πάνω στ' αφρισμένα κύματα ένας πελώριος και αγριωπός Στρατιώτης, με σπάθα πού έβγαζε φωτιές, όρμησε εναντίον τους. Εκείνοι παράτησαν αμέσως όπλα και κλοπιμαία κι έφυγαν πανικόβλητοι.

Ό Γαβριήλ, ο μόνος πού απέμεινε ζωντανός από την τραγωδία, συγκλονισμένος από το θαύμα του αρχαγγέλου πλησίασε και πρόσπεσε στο εικονοστάσι του. Όταν συνήλθε από την ταραχή, σήκωσε τα μάτια. Αλλά τι πρόσωπο ήταν αυτό; Αν και ζωγραφισμένο, φαινόταν ζωντανό κι είχε μια θεϊκή γλυκύτητα.

Η πρόσοψη του Ι. ναού από τό ύψος της έσωτερικης αύλης.

Ό δόκιμος επιθύμησε να το ζωγραφίσει.

- Ταξιάρχη μου, παρακάλεσε, μεσίτευσε στον Κύριο ν' αναπαύσει τους αδελφούς μου. Κι έμένα αξίωσε με ν' απεικονίσω την εξαίσια μορφή σου.

Αμέσως, σαν να φωτίστηκε από τον αρχάγγελο, πήρε ένα σφουγγάρι, μάζεψε μ'

αυτό ευλαβικά το αίμα των μοναχών σε μια λεκάνη, το ανακάτεψε με ασπρόχωμα και άρχισε να πλάθει την εικόνα του.

Από την αρχή της εργασίας ένιωσε αισθητή τη βοήθεια του Ταξιάρχη. Τα χέρια του, σαν να τα οδηγούσε άορατη δύναμη, σχημάτιζαν γρήγορα και σταθερά με τον πηλό το πρόσωπο του αρχαγγέλου Μιχαήλ. Το πρόσωπο εκείνο πού είδε στη σκεπή του ναού, το αγριωπό, αλλά με τη θεϊκή χάρη.

Ἡ ἐξωτερικὴ εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ,
ἡ ὁποία ἐξαφανίστηκε τὸ 1964

Ἐνῶ στο μοναστήρι τοῦ Ταξιάρχη παιζόταν αὐτό το δράμα, ἡ ζωὴ στους γύρω συνοικισμοὺς συνεχιζόταν ἡσυχῆ. Μόνο ἓνα τσοπανόπουλο, καθὼς αγνάντευε τὴ θάλασσα ἀπὸ μιὰ κορυφῆ, εἶδε κουρσάρικα καράβια λίγο πιο μέσα ἀπ' τὴν ἀκτῆ.

Πῆδηξε στ' ἄλογο τοῦ και κάλπασε πρὸς τὴ μονὴ γιὰ νὰ εἰδοποιήσει τοὺς μοναχοὺς νὰ φυλαχθοῦν. Το θέαμα ὁμῶς πού ἀντίκρισε, τὸν ἔριξε κάτω λιπόθυμο.

Ὅταν συνήλθε, ἔτρεξε και εἰδοποίησε τὸν Αλέξη, τὸν ἀρχόντα τοῦ Στένακα, γιὰ τὰ συμβάντα. Εκείνος ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ μοναστήρι μ' ἄλλους πενήντα

καβαλάρηδες.

Όταν μπήκε στο ναό τάχασε. Είδε τους μοναχούς σφαγμένους και βαμμένους στο αίμα και τον ηγούμενο νεκρό μπροστά στην αγία Τράπεζα! Έσφιξε τα δόντια και βγήκε έξω με διάθεση να εκδικηθεί.

Πήδηξαν όλοι στ' άλογα τους κι ακολουθώντας τ' άχνάρια των πειρατών, πλησίασαν σ' ένα πλάτωμα. Απότομα σταμάτησαν. Το θέαμα πού αντίκρισαν τούς έκανε κι ανατρίχιασαν. Είδαν αυτούς πού καταδίωκαν, νεκρούς και σκορπισμένους σ' όλο το πλάτωμα. Μια σπαθιά, πού άρχιζε άπ' το μέτωπο κι έφτανε ως την κοιλιά, ήταν χαραγμένη στο σώμα του καθενός και τ' άνοιγε στα δύο. Ή μαχαιριά σε κάθε σώμα ήταν ακριβώς ή ίδια.

Κανείς άπ' τους καβαλάρηδες δεν ρώτησε ποιος το 'κανε. Όλοι μάντευαν τον τιμωρό. Δεν είχαν αμφιβολία.

- Μεγάλη η χάρη κι η δύναμη σου, αρχάγγελε! ψέλλισαν και σταυροκοπήθηκαν.

Στο μεταξύ, δυο πειρατές, πού είχαν μείνει στην παραλία περιμένοντας τους συντρόφους τους, ανησύχησαν από την αργοπορία και ανηφόρισαν για να τους συναντήσουν.

Όταν αντίκρισαν στο πλάτωμα το μακάβριο θέαμα, γύρισαν γρήγορα στα καράβια, οπού περίμενε με αγωνία ο αρχηγός τους, και του διηγήθηκαν την τραγωδία. Μόλις τ' ακούσε εκείνος, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και ορκίστηκε εκδίκηση.

Τον άλλο χρόνο έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιο του για την κατάληψη του Στένακα. Μια νύχτα οι πειρατές αποβιβάστηκαν αθόρυβα στην παραλία και ετοιμάζονταν να επιτεθούν τα χαράματα στη μικρή πολιτεία, πού κοιμόταν ανυποψίαστη.

Αυτή την κρίσιμη ώρα επεμβαίνει και πάλι ο Ταξιάρχης. Ο Στέφανος, ο γιος του άρχοντα 'Αλέξη, πού μόλις είχε πέσει να κοιμηθεί, βλέπει μπροστά του τον αρχάγγελο. Ήταν πανώριος μες στην ολόχρυση πανοπλία του. Τα ξανθά μαλλιά του χύνονταν στους ώμους κι έδιναν στα κάτασπρα φτερά του χρυσή ανταύγεια. Στο δεξί χέρι κρατούσε πύρινη ρομφαία, ενώ τ' αριστερό ήταν σηκωμένο με τεντωμένο το δείκτη. Χαμογέλασε στο νέο και με γλυκεία φωνή του είπε:

- Σήκω πάνω, Στέφανε. Πήγαινε γρήγορα με τον πατέρα σου να ετοιμάσετε την άμυνα της πόλης. Έρχονται οι Σαρακηνοί να σας αφανίσουν. Μη φοβηθείτε! Στο πλευρό σας θα είμαστε εγώ κι ο προστάτης σου Άγιος. Θα σας προστατεύουμε και θα σας καθοδηγούμε. Οι πειρατές έχουν αράξει στον όρμο, κάτω από την πόλη

σας. Λίγοι άπ' αυτούς θ' αναρριχηθούν στο κάστρο, για να εξουδετερώσουν το σκοπό της πύλης και ν' ανοίξουν την καστρόπορτα. Θα σας επιτεθούν την ώρα πού ή νύχτα παλεύει με τη μέρα. Προσοχή στην πύλη!

Τα γεγονότα εξελίχθηκαν όπως τα είπε ο Ταξιάρχης. Όταν οι κουρσάροι επιτέθηκαν, βρήκαν τους υπερασπιστές στις επάλξεις. Την ίδια ώρα ένα απόσπασμα με αρχηγό το Στέφανο, πού είχε κατηφορίσει αθόρυβα στην παραλία, έβαζε φωτιά στα πειρατικά καράβια. Οι πειρατές είδαν τη φωτεινή ανταύγεια της φωτιάς και τα 'χασαν. Ο πανικός πού ακολούθησε ήταν απερίγραπτος. Ενώ έτρεχαν προς τη θάλασσα, τους καταδίωκαν έφιπποι οι Στενακιώτες και τους αποδεκάτιζαν.

Μια ομάδα με τον αρχιληστή κατάφερε να ξεφύγει, ακολουθώντας πορεία μέσα από το δάσος. Έπεσε όμως πάνω στο απόσπασμα πού είχε Πριν λίγο κάψει τα καράβια, και βρέθηκε κυκλωμένη. Σε λίγο κι αυτοί οι πειρατές, μαζί με τον αρχιληστή, είχαν εξολοθρευτεί.

Τά άγία Λείψανα του δοξίμου μοναχού Γαβριήλ τού και φιλοτεχνήσαντος την θαυμαστή ανάγλυφη εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ.

Πέρασαν αιώνες. Το μοναστήρι ερειπώθηκε από τις αλλεπάλληλες επιδρομές των Αγαρηνών. Τον 18ο αιώνα ο μικρός παλιός ναός αντικαταστάθηκε με νέο και μεγαλύτερο, μα η ανάγλυφη θαυματουργή εικόνα του αρχαγγέλου διασώθηκε ως τις μέρες μας, όπως ακριβώς τη φιλοτέχνησε ο δόκιμος Γαβριήλ. Διατηρεί την πρώτη ζωντάνια της και παραμένει άφθορη από το χρόνο κι από τους ασπασμούς χιλιάδων προσκυνητών. Στο μέτωπο και στα μαγουλά του οι πιστοί κολλάνε μεταλλικά νομίσματα, πού αφήνουν σημάδια στο πρόσωπο του, αλλά γρήγορα

εξαλείφονται. Κάθε τόσο τα μάτια του αρχαγγέλου βουρκώνουν, και οι χριστιανοί σκουπίζουν με μπαμπάκι τα δάκρυα του. Το ίδιο κάνουν με τον ιδρώτα, όταν συμβαίνει το πρόσωπο του να ιδρώνει.

Συγκλονιστικά θαύματα επιτελεί ή χάρη του σ' όσους προστρέχουν με πίστη κοντά του. 'Αλλά και το χτίσιμο του νέου ναού του άρχισε και τελείωσε με θαύμα:

Ή επιτροπή πού συγκροτήθηκε για την ανέγερση του, αποφάσισε να τον χτίσει λίγο μακρύτερα από το μοναστήρι.

Οι εργάτες άρχισαν να σκάβουν τα θεμέλια, αλλά το πρωί τα βρήκαν σκεπασμένα με χώμα, ενώ τα εργαλεία τους ήταν στην αυλή του παλιού ναού. Ξαναέσκαψαν τα θεμέλια από την αρχή. Κι όταν βράδιασε, άφησαν επίτηδες τα εργαλεία τους εκτεθειμένα, ενώ μερικοί άνδρες κρύφτηκαν στους θάμνους για να δουν τι θα συμβεί.

Τα μεσάνυχτα λοιπόν είδαν κάτι ανέλπιστο: Ένα δυνατό φως σηκώθηκε από τον παλιό ναό, σχημάτισε καμπύλη και στάθηκε πάνω από τα θεμέλια. Ύστερα ακολούθησε την αντίστροφη πορεία και χάθηκε. Οι φύλακες έμειναν εκστατικοί. Συγχρόνως ένιωσαν μυρωδιά από φρεσκοσκαμμένο χώμα. Πλησιάζουν στα θεμέλια και τα βρίσκουν πάλι σκεπασμένα. Τρέχουν στο δέντρο πού ήταν κρεμασμένα τα εργαλεία, αλλά εκείνα έλειπαν.

Ξεκίνησαν ζαλισμένοι για τον παλιό ναό, στο μοναστήρι του Ταξιάρχη. Είχε αρχίσει να χαράζει, όταν ακούστηκε ξαφνικά ή καμπάνα της μονής. Σταμάτησε για λίγο κι άρχισε πάλι να χτυπάει σιγά και ρυθμικά. Κι όμως, καθώς αργότερα έμαθαν, δεν τη χτυπούσε ανθρώπινο χέρι. Έφτασαν, τέλος, στο μοναστήρι και μπήκαν στην αυλή. Εκεί είδαν ακουμπισμένα στον τοίχο με τάξη τα εργαλεία, στο ίδιο σημείο πού τα είχαν βρει και την προηγούμενη μέρα. Κατάλαβαν πια πώς ήταν θέλημα του αρχαγγέλου να χτιστεί ο καινούργιος ναός στη θέση του παλιού.

Ή κατασκευή ξεκίνησε. Όλοι βοηθούσαν στις εργασίες, ακόμα και οι Τούρκοι. Τον σέβονταν από παλιά και τον φοβόντουσαν. Μερικοί άπ' αυτούς είχαν τολμήσει να προσβάλουν το ναό του ή να μπουν στο προαύλιο καβάλα στ' άλογο τους, και τότε τον είδαν άγριο να τους κυνηγάει και να τους διώχνει.

Όταν ήρθε ή ώρα να μετακινηθεί ή ανάγλυφη εικόνα, στάθηκε αδύνατο. Ό Ταξιάρχης εμπόδισε κάθε προσπάθεια για μετακίνηση της. Ήθελε η εικόνα του να παραμείνει εκεί πού την τοποθέτησε ο Γαβριήλ, ο κατασκευαστής της.

Οι εργασίες προχώρησαν γοργά και πλησίαζαν στο τέλος. Τα χρήματα όμως ήταν λιγοστά. Δεν έφταναν ούτε για τα μεροκάματα των εργατών. Συγκεντρώθηκαν τότε τα μέλη της επιτροπής ανεγέρσεως του ναού στο σπίτι του ταμιά. Έμειναν μέχρι αργά το βράδυ προσπαθώντας να βρουν κάποια λύση. Μα έφυγαν άπρακτοι.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ό ταμίας καθόταν σε μια πολυθρόνα βαρύθυμος και σκεπτικός, όταν ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα. Ένας άγνωστος πέρασε μέσα, ανέβηκε τη σκάλα και προχώρησε στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν το μπαούλο με τα λιγοστά χρήματα της επιτροπής.

Ό ταμίας προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν μπόρεσε. Ένωθε τα πόδια του καρφωμένα. Άκουσε το μπαούλο ν' ανοίγει κι ύστερα από λίγο να κλείνει. Μετά είδε τον ξένο να επιστρέφει με βήματα αργά και βαριά.

Ήταν ένας νέος με σγουρά μαλλιά και ματιά φωτεινή σαν αστραπή. Φορούσε

ρόδινο σακάκι και μαύρες μπότες, πού ανέβαιναν μέχρι τους μηρούς. Χαμογέλασε στο νοικοκύρη και είπε:

- Τα χρήματα για τις πληρωμές βρίσκονται μέσα στο μπαούλο.

Ύστερα κούνησε το χέρι, σαν να τον χαιρετούσε, άνοιξε την εξώπορτα και χάθηκε στο σκοτάδι.

Ο ταμίας έτρεξε στο μπαούλο. Ήταν κλειδωμένο. Το άνοιξε και τι να δει! Τρεις σειρές από φλουριά, μητζίτια και λίρες. Τα έπιασε στη χούφτα του για να βεβαιωθεί, και τ' άφησε πάλι να πέσουν.

Τα χρυσά αυτά νομίσματα, πού πρόσφερε για το ναό του ο ίδιος ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ήταν ακριβώς όσα χρειαζόνταν για να πληρωθούν τα έξοδα, μέχρι και το τελευταίο γρόσι.

Ή ανέλπιστα σωτηρία

Στα 1963, το πρωινό εκείνο της επιθέσεως των Τουρκοκυπρίων στη μαρτυρική Κύπρο, όταν μπήκε ο νεωκόρος στο ιερό προσκύνημα του Μανταμάδου για ν' ανάψει το καντήλι του Ταξιάρχη, είδε κατάπληκτος πώς η ολόσωμη εικόνα του έλειπε!

Αύτη ή απροσδόκητη εξαφάνιση προκάλεσε σύγχυση στον ευσεβή λαό και κράτησε μια βδομάδα. Ξαφνικά, η εικόνα βρέθηκε πάλι στη θέση της, όπως είχε εξαφανιστεί.

Πέρασε καιρός. Ένα χειμωνιάτικο πρωινό ο νεωκόρος του Μανταμάδου άκουσε ποδοβολητό αλόγου. Βγαίνει έξω και βλέπει ένα νέο, πού μόλις είχε ξεπεζέψει, να σηκώνει στους ώμους του ένα κριάρι.

Μπήκαν μαζί στο ναό, κι ο νέος προχώρησε στην εικόνα του Ταξιάρχη, απίθωσε εκεί το κριάρι και άναψε λαμπάδα ίση με το μπόι του. Ύστερα γονάτισε, προσκύνησε την εικόνα και χάιδεψε με βουρκωμένα μάτια και τρεμάμενα χείλη το ανάγλυφο πρόσωπο του αρχαγγέλου.

- Είναι ο σωτήρας μου, γυρίζει και λέει συγκινημένος στο νεωκόρο. Αυτός μ' έσωσε από τους Τούρκους.

- Πες μου, παιδί μου, τι σου συνέβη; ρώτησε μ' ενδιαφέρον εκείνος, καθώς έβγαιναν από το ναό.

- Στα τελευταία γεγονότα με τους Τούρκους, άρχισε ο νέος, υπηρετούσα τη στρατιωτική μου θητεία στην Κύπρο. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα της 12ης Αυγούστου, όταν μας ξάφνιασαν τα πυρά των Τουρκοκυπρίων. Ήμασταν πάντα σ' επιφυλακή, γιατί ξέραμε τι ύπουλος εχθρός ήταν απέναντι μας. Μας δυσκόλευαν λίγο οι βολές του πολεμικού τους ναυτικού, αλλά δεν μας έβλαψε καθόλου ή αεροπορία τους. Σε λίγες ώρες ελέγχαμε την κατάσταση και προχωρήσαμε στην αντεπίθεση. Λες κι είχαμε στα πόδια μας φτερά. Τους πήραμε φαλάγγι και τους κυνηγήσαμε. Λίγο ακόμα και θα τους ρίχναμε στη θάλασσα.

Ενώ τρέχαμε ακράτητοι από ενθουσιασμό και σχεδόν ακάλυπτοι, βλέπω ξαφνικά μπροστά μου, σε πέντε μέτρα απόσταση, να ξεπροβάλλει ένας ακανόνιστος όγκος. Σταμάτησα απότομα, και τότε... μέσα στο σύθαμπο της αυγής διέκρινα ένα τουρκικό πολυβολείο. Είδα την κάννη του πολυβόλου να στρέφεται πάνω μου, και, μη έχοντας που να καλυφθώ, έπεσα με το πρόσωπο στη γη, σκεπάζοντας καλά με το κράνος το κεφάλι μου. "Ταξιάρχη μου, σώσε με!", είπα μέσα μου, κι αμέσως ήρθε στο νου μου ο πατέρας μου, πού σώθηκε θαυματουργικά από βέβαιο θάνατο στο αλβανικό μέτωπο, τάζοντας στον Ταξιάρχη ένα κριάρι. "Ταξιάρχη μου σώσε με!", μουρμούρισα πάλι, κάνοντας κι εγώ το ίδιο τάμα.

Την ίδια στιγμή ένας εκκωφαντικός κρότος πήρε σχεδόν την ακοή μου. "Με χτύπησαν", σκέφτηκα, κι έφερα στο νου μου τ' αγαπημένα μου πρόσωπα... Ύστερα ένιωσα να μ' ακουμπούν, να με ψάχνουν, να με σηκώνουν. Ήταν οι δικοί μας. "Χτύπησες; Πώς είσαι;", άκουσα αμυδρά τη φωνή τους. Ψάχτηκα, μα δεν βρήκα τραύμα. Τότε θυμήθηκα το πολυβολείο. Κοίταξα προς τα κει, αλλά δεν είδα τίποτα.

"Εδώ ακριβώς", φώναξα, "υπήρχε τουρκικό πολυβολείο". Πήγαμε κοντά, ερευνήσαμε, μα δεν το βρήκαμε. Στη θέση πού ορθωνόταν Πριν το πολυβολείο, υπήρχαν τώρα μόνο συντρίμια και μια τεράστια τρύπα. Φαίνεται πώς στην κρίσιμη για μένα στιγμή, κάποια οβίδα πλοίου ή κάποιος όλμος έκανε συντρίμια το επικίνδυνο πολυβολείο, ενώ συγχρόνως κάποια ανώτερη δύναμη με φύλαξε τελείως αβλαβή κι απ' τα πυρά κι από την έκρηξη.

Ο νεωκόρος, πού μέχρι τώρα παρακολουθούσε συγκινημένος, πήρε το λόγο:

- Ναί, παιδί μου, ήταν ο Ταξιάρχης. Αυτός σ' έσωσε. Τότε, με τα επεισόδια της Κύπρου, είχε χαθεί από δω ή εικόνα του για μια βδομάδα.

Ο νέος ταραχθηκε. Αγκάλιασε με το βλέμμα του την εικόνα του αρχαγγέλου και τα

μάτια του βούρκωσαν. Ήταν ένα ακόμη “ευχαριστώ” για την ανέλπιστα σωτηρία του.

Επέμβαση του αρχαγγέλου Μιχαήλ σε εγχείρηση

Ένα από τα πολλά θαύματα του Ταξιάρχη στο Μανταμάδο της Λέσβου, με προσωπική παρουσία του, είναι και ή θεραπεία ενός παιδιού, του Βασίλη Καραστήρη από την Αθήνα.

Ενώ έπαιζε ο μικρός, έπεσε και χτύπησε άσχημα στο κεφάλι. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, όπου διαπίστωσαν πώς είχε μείνει τυφλός και παράλυτος.

Ο διευθυντής κάλεσε τους γονείς του παιδιού στο γραφείο του και τους είπε:

- Ή κατάσταση είναι σοβαρή. Χρειάζεται άμεση επέμβαση, αλλά οι ελπίδες επιτυχίας είναι σχεδόν μηδαμινές, μία ως δύο στις εκατό. Πρέπει ν’ αποφασίσετε έγκαιρα, Πριν είναι αργά.

Ή μητέρα ένιωσε να χάνει τον κόσμο. Ο πατέρας ρώτησε:

- Δεν υπάρχει άλλη λύση, άλλη ελπίδα, γιατρέ μου;

- Δυστυχώς, όχι.

Έσκυψε τότε και υπέγραψε. Το παιδί οδηγήθηκε στο χειρουργείο. Ενώ το ετοιμάζαν για την εγχείρηση, καθώς διηγήθηκε αργότερα το ίδιο, το σκοτάδι των ματιών του διαλύθηκε, κι ένα φωτεινό όραμα πήρε τη θέση του:

Βρέθηκε μπροστά σ’ ένα ναό με καμάρες, πού ή πρόσοψη του ήταν χτισμένη με κόκκινες πέτρες. Από την ανοιχτή του πόρτα έβγαινε ένα εκτυφλωτικό φως.

Ο Βασιλάκης πλησίασε στην πόρτα, και τι να δει! Ένα ωραίο παλικάρι, λουσμένο στο φως, είχε απλώσει τα χέρια και τον καλούσε: “Έλα Βασίλη, μη φοβάσαι, θα γίνεις καλά. Εγώ θα οδηγώ στην εγχείριση το χέρι του γιατρού.”

Το παιδί πλησίασε, γονάτισε μπροστά του, αγκάλιασε τα πόδια του νέου κι ακούμπησε το κεφάλι του στον αριστερό του μηρό. Τότε εκείνος άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το κεφάλι του μικρού.

Πριν χαθεί η οπτασία, τα παιδικά μάτια πρόλαβαν και είδαν στο βάθος του ναού

μια εικόνα μαυριδερή με ασημένιες φτερούγες.

Ή εγχείριση πέτυχε. Ή δράση και οι κινήσεις των μελών επανήλθαν. Οι γιατροί απέδωσαν την επιτυχία σε θαύμα. Ήταν 8 Νοεμβρίου, εορτή των παμμεγίστων Ταξιαρχών.

Πέρασαν χρόνια. Έγιναν πολλές άλλ' άκαρπες αναζητήσεις. Ωσπου μια μέρα, σε τηλεοπτική παρουσίαση, αναγνώρισε ανέλπιστα και με συγκίνηση ο Βασίλης το ναό της οπτασίας του. Και πήγε προσκυνητής στον Ταξιάρχη, για να προσφέρει τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης του στο σωτήρα της ζωής του.

Ή δύναμη της πίστewς

Ο Γιάννης Άπήκος, από το Μανταμάδο της Λέσβου, ξενιτεμένος στη Γερμανία, ζούσε ήσυχα και χριστιανικά με τη γυναίκα του Καλλιόπη.

Το Νοέμβριο του 1987 ή Καλλιόπη αρρώστησε σοβαρά με βαρύ εγκεφαλικό. Μεταφέρθηκε αμέσως σε γερμανικό νοσοκομείο, όπου παρέμεινε σε κωματώδη κατάσταση για πέντε βδομάδες. Οι γιατροί δεν της έδιναν ζωή. Ωρα με την ώρα περίμεναν το μοιραίο.

Στην οικογένεια επικρατούσαν πόνος και θλίψη. Να όμως πού φάνηκε κάποια ελπίδα: Ο προστάτης του Μανταμάδου, της ιδιαίτερης πατρίδας τους, ο Ταξιάρχης Μιχαήλ.

Όλη η οικογένεια γονάτισε αυθόρμητα μπροστά στο εικονοστάσι και σήκωσε τα μάτια Ικετευτικά στο εικόνισμα του αρχαγγέλου. Προσευχήθηκαν με πόνο, με πίστη, με δάκρυα. Ύστερα σηκώθηκαν γαληνεμένοι, με κάποια κρυφή ελπίδα.

Άπ' αυτήν όμως την ομαδική προσευχή απουσίασε ο αδελφός της άρρωστης, ο Ηρακλής. Ήταν μάρτυρας του Ίεχωβά, γι' αυτό είχε ανοίξει αθόρυβα την πόρτα κι είχε εξαφανιστεί.

Πρωί-πρωί ξεκίνησαν για το νοσοκομείο. Εκεί δοκίμασαν μια έκπληξη. Ή άρρωστη, πού μέχρι χθες βρισκόταν σε κώμα, είχε ανοιχτά τα μάτια και τους κοιτούσε.

- Τι συμβαίνει, Καλλιόπη; ρώτησε ο Γιάννης.

- Που πήγατε την εικόνα του Ταξιάρχη πού είχαμε στο σπίτι; ρώτησε εκείνη με δυσκολία.

- Εκεί είναι, στη θέση της.

Τότε φάνηκε ή γυναίκα να ησυχάζει, και με πολύ κόπο συνέχισε.

- Χθες το βράδυ μ' επισκέφθηκε ο Ταξιάρχης και στάθηκε εδώ, δίπλα μου. Ήταν λίγο στενοχωρημένος. Με κοίταξε πονετικά και μου είπε: "Θέλω ν' απλώσω τις φτερούγες μου και να σας σκεπάσω, αλλά δυσκολεύομαι". Με κοίταξε λίγο ακόμα κι εξαφανίστηκε. Τι συμβαίνει Γιάννη; Γιατί διστάζει ο Ταξιάρχης;

Ο Γιάννης αμέσως κατάλαβε. Το εμπόδιο ήταν ο χιλιαστής αδελφός της.

Το βράδυ τον συνάντησε, τον ενημέρωσε και, τελειώνοντας, τόνισε:

- Ο αρχάγγελος, Ηρακλή, δεν θέλει μόνο τη σωματική θεραπεία της αδελφής σου, αλλά και τη δική σου την ψυχική. Θέλει τη σωτηρία σου. Θέλει την επιστροφή σου στην ορθόδοξη πίστη. Και μαζί μ' αυτή, θέλει και την προσευχή σου για την αδελφή σου.

Σε λίγο άρχισε ένας αγώνας σκληρός. Πάλευε ο χιλιαστής με την ορθόδοξη χριστιανική του συνείδηση. Ή τελευταία είχε σύμμαχο την αγάπη της αδελφής του. Τελικά υπέκυψε στη δύναμη του Χρίστου, γονάτισε μπροστά στο εικονοστάσι, προσευχήθηκε με δάκρυα, αναγεννήθηκε.

Το πρωί βιάστηκαν όλοι να πάνε στο νοσοκομείο. Μα τι να δουν! Ή άρρωστη τους περίμενε όρθια. Ο θάλαμος ήταν γεμάτος από γιατρούς και νοσοκόμες. Τα είχαν όλοι χαμένα.

- Τη νύχτα, άρχισε να λέει χαρούμενη ή Καλλιόπη, άκουσα μέσα στην ησυχία δυνατό φτερούγισμα. Κοιτάζω ξαφνιασμένη, και βλέπω πάλι τον Ταξιάρχη. Τώρα όμως ήταν χαρούμενος και γελαστός. "Θα γίνεις καλά", μου είπε. Σήκωσε το χέρι του, με σταύρωσε, μου χαμογέλασε και χάθηκε. Έκανα να σηκωθώ, και είδα πώς μπορούσα. Στο θάλαμο νοσηλευόταν μια ακόμη άρρωστη. Με είδε πού περπατούσα, ήρθε και μ' αγκάλιασε. "Τα είδα όλα", μου είπε. "Είδα να σε πλησιάζει στο κρεβάτι σου κάποιος ψηλός, μαυριδερός και λευκοντυμένος άνδρας. Τον είδα να κουνάει τα χέρια του. Και ξαφνικά χάθηκε... Στην αρχή νόμισα πώς ήταν γιατρός με την άσπρη μπλούζα. Αυτός όμως ήταν ασυνήθιστα ψηλός, πάνω από δύο μέτρα. Δεν πατούσε στη γη και δεν έκαναν θόρυβο τα πόδια του. Με την παρουσία του ξεχύθηκε μια ευωδιά στο δωμάτιο. Τρόμαξα και σκεπάστηκα περισσότερο."

- Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Γιάννης το γιατρό.

- Δεν ξέρω, κύριε. Μόνο ένα θαύμα μπορούσε να φέρει αυτό το αποτέλεσμα. Και το θαύμα έγινε!

Την άλλη μέρα ο Γιάννης βρισκόταν κιόλας στην πατρίδα του, μπροστά στον Ταξιάρχη, κι έβρεχε την

ιερή εικόνα του ευεργέτη του με δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης.

Τεκνοποίηση

Θαυμαστές επεμβάσεις του Ταξιάρχη Μανταμάδου στη ζωή της αφηγήθηκε και η κ. Μιχαηλάρη από την Ελευσίνα.

Ήταν άτεκνη, καθώς και η αδελφή της, κι επειδή ποθούσαν ν' αποκτήσουν παιδί, στράφηκαν με πίστη στο Θεό και στη μεσιτεία του αρχαγγέλου.

Σε μια αγρυπνία πού έκαναν προς τιμήν του Ταξιάρχη, τον παρακάλεσε με θέρμη η κ. Μιχαηλάρη για το πρόβλημα της. Τα ξημερώματα την πήρε λίγο ο ύπνος. Είδε ότι βρισκόταν στο ναό του αρχαγγέλου με την αδελφή της, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ο Ταξιάρχης με όλη του τη μεγαλοπρέπεια. Γονάτισε αμέσως και τον παρακάλεσε να τους χαρίσει από ένα παιδί. Κι εκείνος άπλωσε το χέρι του, σαν να ήθελε να τις καθησυχάσει, και είπε:

- Μην ανησυχείτε. Κι οι δυο σας θα κάνετε παιδιά. Να ευχαριστήσετε το Θεό γι' αυτό Του το δώρο.

Σε τέσσερα χρόνια η αδελφή της απέκτησε παιδί, η ίδια όμως όχι. Πέρασαν εννέα χρόνια, οπότε άρχισε ν' απελπίζεται.

Στράφηκε τότε στην επιστήμη. Ταλαιπωρήθηκε, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Πληροφορήθηκε ότι στην Αγγλία υπήρχε ένας γιατρός πού μπορούσε με εγχείρηση να οδηγήσει στην τεκνοποίηση, με πιθανότητες μία στις εκατό. Το αποφάσισε και ετοιμάστηκε για το ταξίδι. Ένωθε όμως έλεγχο συνειδήσεως. Την τελευταία στιγμή δίστασε. Σκέφτηκε να καταφύγει στον Ταξιάρχη για να τη φωτίσει τι να κάνει.

Πήγε στο ναό του, στο Μανταμάδο, και τον παρακάλεσε. Και το ίδιο βράδυ, ενώ προσευχόταν, τον είδε να βγαίνει ολοζώντανος απ' το εικόνισμα του, μ' ένα βλέμμα παραπονεμένο, σαν να της έλεγε: "Γιατί λιγοψύχησες; Γιατί έχασες την πίστη σου και την ελπίδα στο Θεό; Δεν πείστηκες απ' το παράδειγμα της αδελφής

σου;”.

“Έπεσε αμέσως μετανοημένη και ζήτησε με δάκρυα συγχώρηση. Τότε τον άκουσε να της λέει:

- Δεν θα πας έξω. Εκεί δεν πρόκειται να κάνεις παιδί. Εδώ θα το αποκτήσεις.

Σ’ ένα μήνα ήταν έγκυος κι έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη Βαρβάρα. Όταν η μικρή ήταν έξι χρονών, πήγανε στο ναό του αρχαγγέλου για να κάνουν μια ευχαριστήρια αγρυπνία.

Ή μητέρα άφησε το παιδί σ’ ένα κελλί για να κοιμηθεί και πήγε στην εκκλησία. Όταν τελείωσε ή λειτουργία και γύρισε στο κελλί, η μικρή της είπε:

- Εσύ, μαμά, ήσουν στην εκκλησία, αλλά ο Ταξιάρχης ήταν μαζί μου όλη τη νύχτα και μου κρατούσε συντροφιά.

Αργότερα, η ευλαβής γυναίκα δοκίμασε άλλη μια θαυμαστή εκδήλωση της προστασίας του αρχαγγέλου. Ανήμερα των Ταξιαρχών το 1989, την έπιασε δυνατός πόνος στη μήτρα. Σε λίγο καιρό η κατάσταση επιδεινώθηκε. Έγιναν οι απαραίτητες εξετάσεις και οι γιατροί συνέστησαν να γίνει εγχείρηση.

Εκείνη, μόλις το άκουσε, αρνήθηκε, κι άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί. Κατέφυγε πάλι στον Ταξιάρχη, και ζητούσε με επιμονή και πίστη το θαύμα του.

Με την προσευχή ηρέμησε, κι όταν το βράδυ έπεσε να κοιμηθεί, βλέπει στον ύπνο της την Παναγία -βασίλισσα στο θρόνο - και πλάι της τον Ταξιάρχη. Της χαμογελούσαν.

Το πρωί ξεκίνησε για να εισαχθεί στο νοσοκομείο. Έκανε πολλές εξετάσεις και περίμενε τ’ αποτελέσματα. Κάποια στιγμή την κάλεσαν οι γιατροί και της είπαν:

- Δεν έχεις απολύτως τίποτα, κυρία μου. Μπορείς να πάς στο σπίτι σου...

Από τότε είναι εντελώς υγιής και δοξάζει τον Κύριο και τη χάρη του αρχαγγέλου Του.

[Ποιητικό ιστορικό και θαύματα των Αρχαγγέλων Μανταμάδου](#)

Πρωτοπρεσβυτέρου ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΔΗΣΣΟΥ
Ιερατικού Προϊσταμένου Ι. Ναού Παμμεγίστων Ταξιαρχών

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ
ΜΑΝΤΑΜΑΔΟΥ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ 2007

ΤΟΜΟΣ Δ΄

Πρωτοπρεσβυτέρου

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΔΗΣΣΟΥ

Ιερατικού προϊσταμένου

Ι. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μανταμάδου

Πηγή: pigizois.net